

Arrest

nr. 79 556 van 19 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris van 3 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 januari 2012 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 januari 2012, hem op diezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam het Rijk binnen op 28 januari 2002, als houder van een visum type C. Op 31 januari 2002 legde hij een aankomstverklaring af bij de gemeente Zonhoven.

Op 28 februari 2002 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 6 juli 2005 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 11 januari 2006 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 20 februari 2006 diende verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het toen geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 23 oktober 2006 werd ook deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 9 november 2006 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het toen geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd op 2 juli 2007 onontvankelijk verklaard en aan verzoeker werd nogmaals een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 18 juli 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd op 10 september 2007 onontvankelijk verklaard.

Op 15 oktober 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd op 12 februari 2009 onontvankelijk verklaard. Nogmaals werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 17 maart 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 12 oktober 2009 diende verzoeker eveneens een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 9 en 22 december 2011 verleende de ambtenaar-geneesheer een advies inzake de voorgelegde medische problematiek.

Op 3 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 17 maart 2009 ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op 12 januari 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 6, 7, 9*bis* en 9*ter* van de vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht. Verder stelt verzoeker dat in zoverre de ambtenaar-geneesheer de mening was toegedaan dat de overgemaakte medische informatie onvolledig was, hij in het kader van de zorgvuldigheidsplicht minstens een vraag had kunnen richten om bijkomende actuele gegevens te verkrijgen. Verzoeker stipt aan dat hij door het jarenlange stilzitten van de verwerende partij van oordeel was dat er geen probleem was in zijn dossier en dat hij verschalkt werd in zijn verwachtingen. Verzoeker is tevens van oordeel dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen. Voorts meent verzoeker dat er ook rekening had dienen gehouden te worden met de niet-medische argumenten daar hij via een actualisatie van zijn aanvraag 9*ter* ook een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* heeft ingediend. Verzoeker acht hierdoor zowel de zorgvuldigheidsplicht geschonden als het redelijkheidsbeginsel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag, met name de evaluatie door de arts-adviseur van de medische elementen die voor verzoeker werden aangehaald. Verder blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat verzoeker opgevolgd werd voor zijn aandoening, doch dat de meest recente medische attesten dateren van 2,5 jaar geleden zodat het op grond van deze medische informatie niet mogelijk is om het ingeroepen risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre verzoeker het niet eens is met de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Uit de voormelde bepaling blijkt duidelijk dat de medische problematiek die voorgelegd wordt, dient geapprecieerd te worden door de ambtenaar-geneesheer. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer en dit advies wordt ook bijgevoegd.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de meest recente medische attesten overgemaakt door verzoeker dateren van 2,5 jaar geleden. Dit wordt niet betwist door verzoeker. De

ambtenaar-geneesheer stelt vast dat er sindsdien geen gegevens meer beschikbaar zijn aangaande de evolutie van verzoeker en stelt vast dat de onvolledige medische informatie hem niet toelaat het ingeroepen risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen. Aldus stelt de Raad vast dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle gegevens waarover zij beschikte. Tevens wijst de Raad er op dat in het kader van de zorgvuldigheidsplicht van verzoeker verwacht kon worden dat hij zijn aanvraag zou actualiseren. Het is verzoeker die een bepaald voordeel vraagt, met name het verkrijgen van een verblijfsvergunning en aldus is het zijn verantwoordelijkheid om de verwerende partij alle noodzakelijke informatie te bezorgen om dit gevraagde voordeel te kunnen verkrijgen. Hij moet zijn procedure opvolgen en zijn dossier stofferen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de aanvrager alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte. Dit brengt ook mee dat de verzoeker, indien hij over recentere medische informatie beschikt, deze dient over te maken aan de verwerende partij, zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvrager zelf. Verzoeker kan zijn eigen tekortkoming niet afwentelen op de verwerende partij.

Evenmin kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt verschalkt te zijn geweest in zijn verwachtingen. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoeker enige belofte is gedaan. Hij wist dat er een beoordeling zou komen door de verwerende partij. Er werden hem nooit loze beloftes gemaakt op dit vlak.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden doordat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst voorziet artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen termijn voor het nemen van een beslissing inzake de medische regularisatie. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker. Verzoeker geeft ook niet aan welk nadeel hem zou zijn berokkend door het verstrijken van een zekere termijn sinds de indiening van de aanvraag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat hij in afwachting van een beslissing over een tijdelijk verblijf beschikte en de kans heeft gehad om zichzelf verder medisch in België te laten behandelen. Verzoeker toont niet aan dat hij schade zou hebben ondervonden door het wachten op een beslissing, integendeel. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt behept is met een onwettigheid en hij toont evenmin aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van een schending van de redelijke termijn.

In zoverre verzoeker meent dat er ook uitspraak diende te worden gedaan aangaande de niet-medische argumenten en hiervoor verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet middels de actualisatie van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de wetgever bij de hervorming van de vreemdelingenwet in 2006 een duidelijk onderscheid heeft gecreëerd tussen de regularisatieaanvragen om medische redenen en de regularisatieaanvragen om humanitaire redenen. Zo houdt artikel 9bis van de vreemdelingenwet de bepalingen in voor de procedure inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen en artikel 9ter de bepalingen voor de procedure om machtiging tot verblijf om medische redenen. Gelet op dit duidelijk onderscheid is het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om enkel uitspraak te doen over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. *In casu* blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing zelf dat er enkel uitspraak wordt gedaan over de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 maart 2009. Zo vermeldt de bestreden beslissing: *“onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17 maart 2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door: (...) in toepassing van artikel 9ter.”* Er wordt geenszins verwezen naar een aanvraag ingediend of geactualiseerd op 9 oktober 2009.

De aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet via een actualisatie van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet maakt geenszins het voorwerp uit van de bestreden beslissing. Daargelaten de vraag of er nog een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hangende is, nu blijkt dat deze aanvraag middels een actualisatie van de

aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend conform de vernietigde instructies van 19 juli 2009, wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de argumenten aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen betrekking hebben op zijn medische toestand, zodat de niet-medische elementen buiten de context van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen en er bij de beoordeling van de aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dan ook geen uitspraak over zal worden gedaan. Zoals voormeld is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de twee procedures niet te mengen en enkel over de medische elementen uitspraak te doen. Met zijn betoog maakt verzoeker aldus geen schending van het ingeroepen redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Uit het voorgaande is gebleken dat de bestreden beslissing duidelijk en op afdoende wijze de motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het middel verwijst verzoeker naar de tweede bestreden beslissing en stelt hij dat hij het grondgebied dient te verlaten op 10 februari 2012. Verzoeker meent dat het onmogelijk is om op een dergelijke korte periode (de bestreden beslissing werd hem betekend op 12 januari 2012) de nodige schikkingen te treffen om het land te verlaten. Hij wijst er op dat hij ondertussen al jarenlang in België woont en hier het centrum van zijn belangen heeft. Verzoeker acht hiermee het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Tevens stelt verzoeker dat de motivering niet als redelijk voorkomt.

Het bestreden bevel motiveert dat verzoeker langer in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en verduidelijkt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en visum. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker hierdoor artikel 7, alinea 1, lid 1 van de vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 7, alinea 1, lid 1 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van dezelfde wet bepaalt wat volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Zoals in de motivering van de bestreden beslissing wordt aangegeven, is het visum van verzoeker al lang verstreken en is hij niet meer in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. Verzoeker betwist dit overigens niet. Aldus kon de verwerende partij redelijkerwijze vaststellen dat artikel 7, alinea 1, lid 1 van de vreemdelingenwet geschonden is. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet redelijk voorkomt of dat artikel 7 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden.

In zoverre verzoeker stelt dat de periode om het grondgebied te verlaten te kort is, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich op dit punt tot een gratuite bewering beperkt. Met deze loutere bewering waarbij hij enkel verwijst naar zijn jarenlange verblijf in België toont verzoeker geenszins aan dat het onmogelijk is om op de vooropgestelde termijn het grondgebied te verlaten. Met zijn betoog maakt verzoeker noch een schending van het redelijkheidsbeginsel, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker zich steeds tot de verwerende partij kan richten om een verlenging van deze termijn te vragen, hetgeen hij nagelaten heeft te doen.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 6 en 9bis van de vreemdelingenwet betreft en van het proportionaliteitsbeginsel dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van de aangevoerde bepalingen/beginsel bestaat, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU